

- Да излезем от крепостта!
- Да се впуснем в откритата бран!
- Какво чакаме още?
- Помощта пристига! Да нападнем ромейския стан!
- Ще почакаме още няколко дни... - каза Асен и поглади

замислено брадата си.

Целият обсаден град се разбуни, уличките се изпълниха с буйно ръкомахащи люде.

- Какво чакаме още! Демощта пристига! Да нападнем ромейците!

Тия, които до тогава бяха чакали два месеца, сякаш не можеха да издържат два дена, два часа. Ала желязната воля на Асен спря всякакви ^{мисли} ~~идеи~~ за размирие. Само неколцина успяха да напуснат крепостта и да се предадат на ромейците.

Същата вечер Мануил Камидца влезе в шатрата на императора и решително попита кога ще се раздаде платата на войските му, които не желаят повече да чакат. До кога? Българите нямаха никакво намерение да се предават.

- Като почнат да мрат от глад ще се предадат! - бе отговорът на Исак Ангел.

- Да не почнем ние да мрем от глад... - възмущено гневно ромейският войвода, като излизаше от шатрата. При входа той се сблъска със зетя на императорския севастократор ^и Алексей, Исак Комнин, който докладва на василевса и тъста си, че българите почнали да бягат от крепостта и да се предават.

- Виждаш ли, Мануиле? - извика весело Исак Ангел. - Почва началото на края... Още малко търпение...

- Да не стане само като при Ловеч... Накрая търпението го изгубихме ние...